

Volharding brengt orde in alles.

Ik was in mijn gebruikelijke toestand. Mijn gezegende *Jezus kwam en Hij zei:*

“Mijn dochter, hoe noodzakelijk is het voor de ziel om te volharden in het goede dat ze begonnen is. Zij heeft een begin maar geen einde. En daar ze geen einde heeft, is het noodzakelijk om zich te schikken naar de wegen van de eeuwige God.

God is rechtvaardig, heilig en barmhartig. Hij omvat alles.
Misschien enkel voor één dag? Neen - altijd, altijd, altijd...

Op dezelfde wijze mag de ziel niet
-de ene dag geduldig, nederig en gehoorzaam zijn en
-de andere dag ongeduldig, hoogmoedig of wispelturig.

Dit zijn gebroken deugden.
Het is zoals het mengen van zwart en wit, licht en duisternis.
Alles is wanorde, alles is verwarring
- wegen die volledig verschillend zijn van die van haar Schepper.

In deze ziel is er voortdurend oorlog. Omdat haar passies tegen haar strijden.
Omdat ze zo dikwijls gevoed worden, hopen zij eigenlijk op de overwinning.
Duivels, schepselen, en zelfs deugden omwille van de ontgoocheling, voeren een hevige strijd tegen haar en eindigen met haar te doen walgen.
Als deze zielen worden gered – oh, wat zal het vagevuur nog veel werk met hen hebben!

Anderzijds is voor een volhardende ziel alles vrede.
Volharding zelf houdt alles op zijn plaats.
Hartstochten voelen dat zij sterven.
En wie is degene, die dicht bij de dood, eraan denkt om te strijden tegen haar!

Volharding is het zwaard dat alles op de vlucht doet slaan.
Het is de keten die alle deugden vastbindt, en zich als voortdurend geliefkoosd voelt door hen.

Het Vagevuur zal niets te doen hebben omdat Volharding
-alles geordend heeft en
-de wegen van de ziel gelijk gemaakt heeft aan die van haar Schepper.”